

Stylistika a kultura českého jazyka

1. Stylistika jako vědecká disciplína. Koncept stylu. Jazykový styl, jeho podstata a rozmanitost.
2. Jazykový styl. Stylotvorné faktory subjektivní
3. Základní funkce (zaměření) slohu.
4. Jazykový styl individuální, interindividuální, stylová norma.
5. Účel, materiál a metody stylistického výzkumu.
6. Slohová charakteristika prostředků zvukové roviny jazyka.
7. Slohová charakteristika prostředků roviny morfologické.
8. Slohová charakteristika prostředků lexikálních.
9. Slohová charakteristika prostředků syntaktické roviny textu.
10. Environmentální rozmanitost českého jazyka - jazyk pro mládež. Hovorový styl a jeho jazykové výrazové prostředky.
11. Odborný styl a jeho jazykové výrazové prostředky.
12. Publicistický styl a jeho jazykové výrazové prostředky. Styl reklamy.
13. Umělecký styl a jeho jazykové výrazové prostředky
14. Administrativní styl a jeho jazykové výrazové prostředky.
15. Rétorický styl.
16. Slovní zásoba jazyka z hlediska příslušnosti slov ke konkrétnímu stylu
17. Varianty slov jsou fonetické, morfologické, slovtvorné. Synonymní řečové prostředky.

Державний вищий навчальний заклад
«Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»
Освітньо-кваліфікаційний рівень **Бакалавр**
Напрямок підготовки (Спеціальність) **Чеська мова і література** Семестр **VII**
Навчальна дисципліна **Стилістика чеської мови**

ЕКЗАМЕНАЦІЙНИЙ БІЛЕТ № 1

1. Testy.
2. Jazykový styl. Stylotvorné faktory subjektivní.
3. Stylistická analýza textů.

Затверджено на засіданні кафедри слов'янських мов

Протокол № 1 від «27» серпня 2019 р

Завідувач кафедри _____ **Лесюк М. П.** _____
(підпис) (прізвище та ініціали)

Екзаменатор _____ **Дерев'яно В. І.** _____
(підпис) (прізвище та ініціали)

Testy

1. V prvních pracích B. Havránka věnovaných fungování spisovného jazyka se hovoří o funkčních jazycích:
hovorovém (konverzačním), pracovním (věcném), vědeckém a básnickém
hovorovém (konverzačním), prostěsdělovací, vědeckém a uměleckém
hovorovém (konverzačním), pracovním (věcném), vědeckém a publicistickém
prostěsdělovací (konverzačním), vědeckém a publicistickém
2. Česká stylistika na základě uvedených funkcí projevů tradičně rozlišovala čtyři základní funkční styly:

hovorový, odborný, publicistický, umělecký
esejistický, odborný, řečnický, umělecký
prostěsdělovací, odborný, publicistický, umělecký
prostěsdělovací, odborný, řečnický, esejistický

3. Jako styl zahrnující jak prvky funkčního stylu odborného, tak uměleckého se vyčleňuje styl
esejistický
prostěsdělovací
řečnický
publicistický
4. Z publicistického stylu se někdy jako samostatný vyděluje styl
reklamy
esejistický
epistolární
řečnický
5. Styl hospodářsky patří do stylu administrativního
odborného
řečnického
uměleckého
6. Který styl je stylem spontánních projevů realizovaných v rodinném, pracovním, zájmovém prostředí, tedy styl běžné každodenní komunikace
prostěsdělovací řečnický
publicistický
umělecký
7. Glosa je útvarem stylu
publicistického
administrativního
odborného
uměleckého

Texty

Vážený pane řediteli,

žádám o přerušení studia mého syna Jana Medka, žáka 3. ročníku třídy 3. A. Důvodem mé žádosti je vážný zdravotní stav mého syna.

Syn trpí delší dobu vážným ledvinovým onemocněním, kvůli němuž v průběhu běžného školního roku měl několik krátkodobých a dvě dlouhodobé absence. Kromě toho nastupuje 14. října 2011 na měsíční lázeňskou léčbu, jež bude mít za následek další dlouhodobou nepřítomnost ve škole.

Podle prognózy lékaře, která je součástí přiložené lékařské zprávy, by se však synův stav měl zlepšit natolik, že by od začátku příštího školního roku měl být schopen opakováním třetího ročníku ve studiu pokračovat. Vzhledem k dosavadnímu dobrému prospěchu mého

syna

i k jeho zájmu studium zdárně dokončit věřím, že mé žádosti vyhovíte.

V současné době se téměř denně setkáváme – ať na stránkách novin, v rozhlase či televizi – se slovem energie. Kdybychom chtěli rozebírat význam energie pro člověka, museli bychom si především všimnout, že sama existence života je podmíněna dodáváním energie obsažené v potravě. Aby však člověk mohl žít, musí být energií zásobováno i jeho okolí. Člověk nemůže například být trvale v prostředí s velmi nízkou teplotou, v prostředí beze světla. Tepelnou a světelnou energii má člověk k dispozici odedávna. Jejím zdrojem je Slunce. Množství energie, které dopadá na Zemi ve formě tepelného a světelného slunečního záření je veliké. V průměru za den je to asi 0,5 kWh (což je 1,8.10⁶ joulů) na jeden m² zemského povrchu. Odkud Slunce bere toto nesmírné množství energie? Zodpovědět tuto otázku se fyzikům podařilo až ve 20. století, po objevení termonukleárních reakcí. (O termonukleárních reakcích se čtenář mohl dočíst např. v článku Termonukleární reakce – zdroj energie, otištěném v časopise Rozhledy, roč. 50, číslo 2, str. 71-76.)

Její rubáška byla z bílého plátna, široce lemována nachovým vyšíváním a přepásána brokátovou stuhou s přezkou hvězdicového tvaru, nesoucí na dlouhých řetízcích trojhranné přívěsky v podobě husích tlapek. Měla na sobě nápadně mnoho šperků vesměs nezvyklých, patrně velmi starodávných: pentle, která jí šikmo přes rameno přidržovala rubášku, byla vpředu přišpendlena jehlicí s hlavou bůžka, mžourajícího červenými zraky, na krku měla šňůrku hrubých kovových perliček, u pravého ucha jí cinkaly tři kroužky, a nedosti na tom, ještě si vila věneček z pomněnek, jež byly dvěma bleděmodrými pruhy poházeny po obou březích potoka.

Zdroje

1. Bečka J.V. Úvod do české stylistiky. Praha, 1998.
2. Bischofová J. Čeština pro středně a více pokročilé. Karolinum, 2011.
3. Hausenblas K. Výstavba jazykových projevů a styl. Praha, 1971.
4. Havránek B., Jadrlička A. O slohu//Česka mluvnice. Praha, 1960, 1963, 1981.
5. Hubáček J., Jandová E., Svobodová D., Svobodová D. Čeština pro učitelé. Vade mecum bohemiae, 2013. – 376
6. Hubáček J. Učebnice stylistiky. Praha, 1987
7. Hubáček J. Úvod do stylistiky českého jazyka. Ostrava, 1985.
8. Hubáček J. Nástín české stylistiky. Praha, 1982.
9. Hoffmanová J. Stylistika mluvené a psané češtiny. Academia, 2016. – 512 s.
10. Chloupek J. a kol. Stylistika češtiny. Praha, 1990.
11. Jedlička A., Formánková V., Rejmánková M. Základy české stylistiky. Praha, 1970.
12. Jindra P. Jazyk není nepřítel. Akcent, 2015.
13. Minářová E. Stylistika českého jazyka. Brno, 1983.
14. Staněk V. Praktická stylistika. Praha, 1971.

15. Říhová J. Teorie stylistiky. Ostrava, 1977.

Slovníky

21. Honzáková, M., Honzák, F., Romportl, M. Čteme je správně. Slovníček výslovnosti cizích jmen. 3., doplněné vydání Praha: Albatros 2004

22. Nový akademický slovník cizích slov. Kraua, J. (red.). Praha: Academia 2005.

23. Slovník českých synonym/K. Pala, J. Všianský. NLN, Praha, 2000

24. Slovník slovesných, substantivních a adjektivních vazeb a spojení/ N. Svozilová, H. Prouzová. Academia, Praha, 2005.

25. Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost. Akademia, Praha 2001.

26. Ukrajinsko-český slovník/ A.Kurimský, R.Šišková. Academia, Praha, 1994.